

JEVGENIJ ŠVARC V
KIM
BOGOMIR VERAS

JEVGENIJ ŠVARC ZMAJ

BOGOMIR VERAS

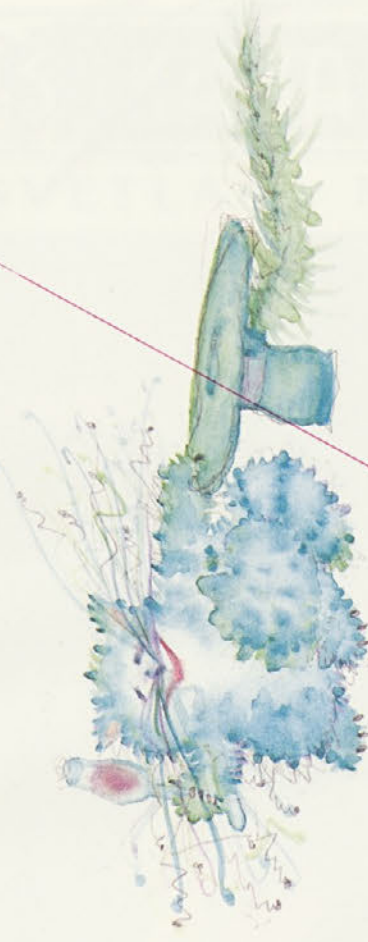
PRAVLJIČARJEVA SKRITA KAMERA

Režiser: Igor Stránský
Prevajalka: Alja Tkačeva
Scenograf: Jiří Pitr
Kostumografka: Klotilda Pitr
Skladatelj: Ladislav Kolář
Dramaturginja: Marinka Poštrak
Lektor: Marijan Pušavec
Koreograf: Radek Balaš
Korepetitor: Edi Goršič
Lutke: Franc Lukač

Igrajo:

ZMAJ Igor Sancin
LANCELOT Zvone Agrež
ŠARLEMAN Jože Pristov
ELZA Darja Reichman
ŽUPAN Bogomir Veras
HENRIK Marjan Hintereger k.g.
MAŠENKA Milada Kalezić
STRAŽAR, JEČAR Borut Alujevič
PRODAJALKA Nada Božič
ANIMATORJA LUTK Radovan Les, Emil Panič

Premiera: 18. november 1990

Sovjetski dramatik in "pravljicar" Jevgenij Švarc spreminja klasično pravljico obliko v alegorijo in satiro. Njegove pravljice so filozofske. V Zmaju se je zamislil na oblikami človeškega nasilja in na pojmom svobodnosti. Njegove pravljice se pogosto spreminjajo v politično satiro, tudi Zmaj. Dramatik je uporabil motiv spopada junaka z zmajem, v igri so tudi vsi drugi atributi tipične pravljice, a vsi služijo enemu cilju – razgaliti in osmešiti zlo, nasilje, despotizem, poniževanje človeškega dostojanstva. Pravljico osnovo pa avtor spretno spaja z realnostjo, s časom ob koncu 30. in na začetku 40. let, ter tako ustvarja atmosfero tedanjih razmer. Zmaj je utelešenje diktatorja. Ima 3 glave in tri podobe; ena od njih je podobna dobričini, vojaškega vodje, ki od svojih podanikov zahteva večni nasmeš na ustnicah, četudi se znajdejo v se tako tragični situaciji. Od njih zahteva tudi izkazovanje naklonjenosti, skandiranje gesel in zdravic. Zelo izrazito je moderniziran tudi odnos oče (župan) – sin (Jindrih). Oba tekmujeta v medsebojnem izigravanju, vsak se trudi oškodovati drugega, a namesto očetovske ljubezni in sinovske vdanosti vladajo med njima prevarjanje, laž in spletko. Tako se pod čarobnim pravljicnim tkivom skriva neusmiljena satira, ki odraža zdeformirane človeške odnose, atmosfero strahu. Vse to se v naši zavesti zlahka poveže tako s pojmom fašizem kot z novodobnim kultom osebnosti.

Tako ni čudno, da se po dolgih letih molka pravljice alegorije Jevgenija Švarca vračajo na sovjetske in na naše odre in da jih sovjetska kritika vzporeja z deli Bulgakov, Erdmana, Platonova kot deli, ki so napovedala preobrazbo sovjetske družbe in ki tudi danes ne izgubljajo svoje aktualnosti. Poleg tega so to dela, ki se razlikujejo od drugih sočasnih dram po tem, da se v njih spajata ideja in izbrušena forma. S tem si lahko tudi razložimo njihov uspeh na tujih odrih – v Vzhodni Nemčiji, Angliji, Bolgariji, Jugoslaviji, Franciji, na Švedskem.

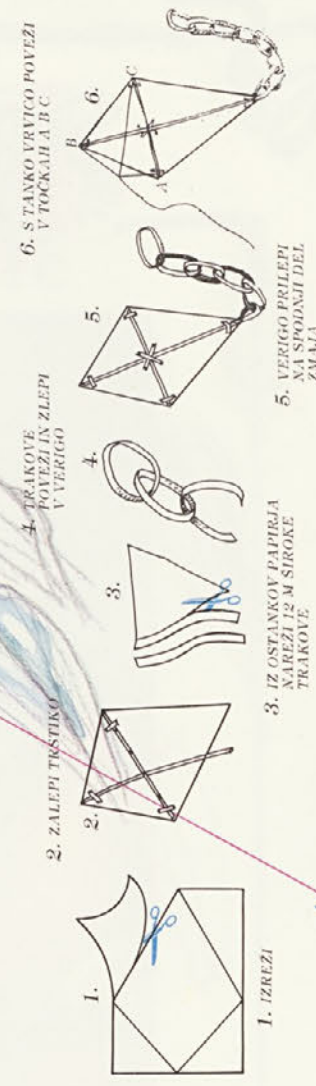
Alena Morávková

Upravnik Borut Alujevič, umetniški vodja Blaž Lukan, režiser Franci Križaj, dramaturginja Marinka Poštrak

Igralski ansambel: Zvone Agrež, Marjan Bačko, Bruno Baranovič, Ljerk Belak, Janez Bernež, Marko Boben, Vesna Jevnikar, Milada Kalezić, Drago Kastelic, Anica Kumer, Miro Podjed, Stane Potisk, Darja Reichman, Igor Sancin, Jana Smid, Bogomir Veras, Bojan Umek

Vodja programa: Anica Milanović, tel.: (063) 24-637, tajništvo: tel. 24-102, blagajna: tel. 25-332 (int. 8)

Vodja predstave Zvezdana Šrakl, sepetalka Tonka Orešnik, ton Izidor Korošec, krojaška dela Marjana Podlunšek, Adi Založnik, luč Izlok Strakl, frizerska dela Maja Dušelj, slikarska dela Tomaž Pertič, odrski mojster Jože Klajnshek, rekviziter Franc Lukač, garderoba Kalina Jenič, Melita Trojar, tehnično vodstvo Vili Korošec, ton Stanko Jost.

SEZONA 1990/91

